

РЕШЕНИЕ

№ 1825

гр. София, 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 24.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2763** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място],[жк] [жилищен адрес] офиси 3 – 13, представлявано от управителя Г. Х. срещу Ревизионен акт № Р – 22221519000209 – 091 – 001/11.11.2019г., издаден от В. В. В., орган възложил ревизията и Г. С. Б., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 143/27.01.2020г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

С ревизионния акт в оспорената част са установени задължения на жалбоподателя по ЗДДС в размер на 27 388.44 лева главница и 4485.79 лева лихви за данъчни периоди месец август 2017г., месец октомври 2017г., месец декември 2017г., месец юли 2018г.и месец август 2018г. в резултат от отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт в оспорената част като незаконосъобразен, издаден при съществени процесуални нарушения и при неправилно приложение на материалния закон. Правят се възражения, че са налице предпоставките за признаване право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Липсата на материална и кадрова обезпеченост не може да е основание правото да се откаже, нито непредставяне на изискваните от страна на доставчиците документи. Всички фактури са съставени в съответствие с изискванията на чл. 114 от ЗДДС, включени са от доставчиците в отчетните регистри по чл. 124, ал.1, т. 2 от ЗДДС. Получаването на доставките е отчетено при жалбоподателя. Позовава се на

практика на ВАС на РБ и на СЕС. Доводите се поддържат в хода по същество на делото от адв. Б., упълномощен процесуален представител. Представени са писмени бележси. Направено е искане за присъждане на разноски по списък по чл. 80 от ГПК. Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Д. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Посочва, че в хода на съдебното производство не са събрани доказателства, които да опровергават установеното от фактическа страна в хода на административното производство. Заключение на вещото лице е необосновано, непълно и неточно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и въз основа на доказателствата от административното производство и събраните в хода на съдебното производство доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена в срока по чл. 156 от ДОПК, от надлежна страна, от адресата на ревизионния акт, на когото са установени данъчни задължения, пред компетентния административен съд, по предвидения в закона процесуален ред.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна се установява, че административното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия № Р – 22221519000209 – 020 – 001/10.01.2019г., изменена със ЗИЗВР № Р - 22221519000209 – 020 – 002/11.02.2019г. и ЗИЗВР № Р - 22221519000209 – 020 – 003/23.04.2019г. с предмет установяване на задължения по ЗДДС за периода 01.07.2017г. – 31.08.2018г.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад № Р – 22221519000209 – 092 – 001/14.08.2019г. Подадено е писмено възражение, прието за неоснователно. Издаден е Ревизионен акт № Р – 22221519000209 – 091 – 001/11.11.2019г. от В. В. В., орган възложил ревизията и Г. С. Б., ръководител на ревизията. При обжалване по административен ред ревизионният акт е отменен частично и потвърден за установените задължения главница и лихви за данъчни периоди месец август 2017г., месец октомври 2017г., месец декември 2017г., месец юли 2018г. и месец август 2018г. В хода на съдебното производство са приети доказателствата от ревизионното производство като част от административната преписка, както и писмени доказателства, послужили за изготвяне на заключението по съдебно – счетоводната експертиза.

Изслушана е съдебно – счетоводна експертиза, която съдът кредитира частично, предвид оспорването от страна на ответника в частта за последващата реализация. Заключение на вещото лице е че доставките от процесните доставчици са отразени в счетоводството на [фирма], както са отразени и последващи продажби. Осчетоводяването е съобразено със ЗСч . От анализа на отчетите за приходите и разходите, приложени към ГДД за 2017г. и 2018г. се установява, че съществува съпоставимост между разходите и приходите за всеки един от процесните периоди. Към заключението на вещото лице е представен опис на фактури за продажба, който е оспорен от ответника. По счетоводни данни месечно дружеството е изписвало една обща стойност като не може да се установи кои са конкретно стоките. Вещото лице не е посочило метода, който е приложило, за да се стигне до извода, че стоките действително са реализирани. Съдът счита, че възражението на ответника е основателно и не кредитира заключението на вещото лице в тази част като немотивирано.

Относно компетентността на издателите на ревизионния акт: Съгласно чл.119,

ал. 2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в 14 - дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение срещу ревизионния доклад. Възложител на ревизията по Заповед за възлагане на ревизия № Р – 22221519000209 – 020 – 001/10.01.2019г., издадена от А. Г. М., в качеството ѝ на заместник на Д. И. Д., съгласно Заповед № РД – 84 – 220013/08.01.2019г. на директора на ТД на НАП – С.. По заповедта за възлагане на ревизията ръководител е Г. С. Б., на длъжност главен инспектор по приходите. Ревизионният акт е издаден от В. В. В. за орган, възложил ревизията, която е оправомощена да замества Д. И. Д. по Заповед № РД – 01 – 803/07.06.2017г. на директора на ТД на НАП - С. и от Г. С. Б., ръководител на ревизията по ЗВР. Настоящата съдебна инстанция счита, че е спазен чл. 119, ал.2 от ДОПК и ревизионният акт е издаден от компетентни органи, при валидно оправомощаване на заместниците на Д. Д. от директора на ТД на НАП – С.. Представени са удостоверения за К..

Спазени са изискванията за форма и съдържание по чл. 120 от ДОПК.

Няма допуснати и съществени процесуални нарушения, които да са самостоятелно основание за отмяна на ревизионния акт и предвид разпоредбата на чл. 160, ал. 4 от ДОПК, която изисква решаване на делото по същество от съда и приключване на съдебното производство с установяване на размера на дължимите данъци.

Правилно е приложен и материалния закон. Данъчните задължения са установени в резултат от отказ на право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] с предмет на доставките дъбови бъчви, медни съдове, сувенири от дърво, икони и други стоки. Органите по приходите са приели, че издадените фактури не отразяват реални доставки. Не е установен обект на извършване на дейността, място на съхранение на стоките, транспорт, товаро-разтоварни дейности. Не са представени изисканите справки за стоков поток или доказателства, от които да се установи, че доставчиците са разполагали със стоките, предмет на фактурите. От представените от доставчиците счетоводни регистри не се установява заприходяване на стоки от предходни доставчици. Липсват доказателства за предаването им на прекия доставчик. За преките и за предходните доставчици не се установяват обекти на дейност, няма назначен персонал, deregистрирани са по ЗДДС по инициатива на орган по приходите, в базата данни на НАП са квалифицирани като дружества с рисков профил. От доставчиците единствено [фирма] има регистрирано фискално устройство без стационарен обект, останалите дружества нямат такива. Представените доказателства за транспорт от [фирма] не са кредитирани от ревизиращите, изложени са мотиви, че [фирма] и [фирма] са свързани лица по смисъла на §1, т. 3, б. „д“ от ДР на ДОПК – двете дружества се представляват от Г. Х.. Доказателствата не дават конкретна информация, която да се обвърже с приемане и получаване на стоки от конкретните доставчици.

Спорните фактури касаят продажба на различни видове стоки - сувенири от дърво, медни съдове и икони, дъбови бъчви и други такива. Доставчици по тези фактури са [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и „А.“ Е.. За доказване реалността на доставките в хода на ревизионното производство са представени доказателства от жалбоподателя и от доставчиците.

Представените от доставчиците счетоводни регистри по хронология от сметки дават информация за осчетоводяване на фактурите към клиенти и получени от доставчици, без да може да се установи заприхождаване на стоки по вид, количество и стойност

при получаване от предходни доставчици и изписването им при последващи продажби. Липсва аналитичност по сметка 304 Стоки.

Издадените фактури от [фирма] за доставка на стоки са издадени през м. 05, м. 06, м. 07.2018 г. и по същите е посочен предходен доставчик [фирма]. От справка в базата данни на НАП относно декларираните от [фирма] покупки в дневниците за покупки органите по приходите са установили, че дружеството не е декларирано покупки за предходни периоди до м. 05.2018 г. включително. В дневниците за покупки за м. 06 и м. 07.2018 г. е декларирано многобройни фактури на големи стойности единствено от [фирма]. От своя страна за периодите от м. 05 до м. 07.2018 г. [фирма] е декларирано в дневниците за покупки фактури от [фирма] и в дневниците за продажби единствено фактури с получател [фирма], [фирма] и „ВНВ трейд“ Е..

[фирма] е декларирано в дневниците за покупки за м. 07.2017 г., когато са издадени процесните фактури към [фирма]; единствено фактури от [фирма]. [фирма] е декларирано за м. 07 и м. 08.2017 г. покупки единствено от [фирма] и [фирма].

[фирма] е декларирано покупки на стоки от предходен доставчик [фирма]. В представената с възражението по ревизионния доклад декларация Д. В. В., представляващата на [фирма], е декларирано, че след като е получила информация от И. И., представляващ на [фирма], което има магазин на И., че има дървени изделия на изгодни цени и ще затваря, се е свързала с управителя на [фирма] и е предложила оферти. След одобрение на офертите, управителят на [фирма] Г. Х. е купувал стоката директно от магазина на И. с микробус „Пежо Боксер“, като за сделките е оформяла фактура с касов бон и приемо-предавателни протоколи.

[фирма] е регистрирано по ЗДДС считано от 23.12.2015 г. и е с прекратена регистрация по същия закон от 09.11.2017 г. по инициатива на орган по приходите. За всички периоди с валидна регистрация дружеството е декларирано покупки единствено в м. 01 и м. 02.2016 г. по 5 фактури с предмет на доставка счетоводен софтуер, касов апарат, компютърна конфигурация. върнат софтуер. [фирма] е декларирано с подаваните СД по ЗДДС задължения в особено големи размери, които не са платени и към настоящия момент има образувано изпълнително дело за задължения за ДДС в общ размер от 2 237 571,48 лв., ведно с лихви в размер на 506 696,86 лв. Дружеството се представлява от И. Й. И. от 24.12.2016 г. и при многобройните насрещни проверки не е открит представляващ или упълномощено лице за контакт. Същото има

регистрирано фискално устройство без стационарен обект, от което не са отчитани обороти след 07.09.2016 г. Установеното води до извод, че [фирма] не е разполагало с постоянен обект и не е извършвало реално търговска дейност през периодите от м. 07.2017 г.

Анализът на дневниците за покупки и продажби на спорните доставчици показва, че всички те фактурират помежду си продажби и покупки на големи стойности, декларират задължения по ЗДДС, които не погасяват и впоследствие са deregистрирани по ЗДДС по инициатива на орган по приходите.

Същевременно, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], всички представлявани от В. П., [фирма], представлявано от Д. В., [фирма] и „Юмес 2002“ Е., представлявани от Л. Г., [фирма], представлявано от И. И., имат един и същи адрес за кореспонденция в [населено място], [улица], магазин 2А. [фирма] и „Р.“ Е., представлявани от П. П., [фирма], представлявано от К. М. и „Б. 18“ Е., представлявано от А. А., са с адрес за кореспонденция в [населено място], [улица], офис 1. Налице е идентичност в

адресите за кореспонденция, представляващи виртуални офиси, находящи се в [населено място], бул. „инж. И. И.“, № 90-92 , магазин 2А и [улица] упълномощено от дружествата лице Ц. К. Х.. При извършените насрещни проверки не са представени документи за използвани от доставчиците търговски обекти или екладове. Такива данни не са налични и в базата данни на НАП.

От изложеното се налага извода, че доставчиците на стоки [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] не притежават обекти, в които да съхраняват разнообразните видове и големи количества стоки, които да търгуват помежду си, съответно да продават и нажалбоподателя. Всички документи са представени от доставчиците по електронен път, без данни за лицето, отговорно за верността на представените счетоводни регистри. В счетоводните регистри не се съдържат данни, от които да се установи с какви видове и количества стоки са разполагали доставчиците, за да се проследи стокския поток.

С. анализ на всички събрани доказателства и установени обстоятелства дават основание да бъде потвърден извода на органите по приходите, че доставките на стоки по фактурите, издадени от процесните доставчици не са реално осъществени от тях.

Така направените изводи са обосновани и законосъобразни. Съгласно чл.68, ал.1 от ЗДДС, данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения за получени от него стоки и услуги по облагаеми доставки. Доставка на стока по смисъла на чл. 6, ал.1 от ЗДДС е прехвърлянето на правото на собственост или на друго вещно право върху стоката, както и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, какъвто е смисъла на разпоредбата и към датата на доставките, при съобразяване на тълкуването в практиката на СЕС. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква при осъществяване на облагаема доставка. Доставката на стоки, какъвто е предмета на процесните фактури, когато са родово определени вещи се приема, че е осъществена в момента на предаване на стоките от доставчика на получателя. По пряката доставка това са жалбоподателя и издателите на фактурите. За да може обективно да се приеме, че стоки са предадени, следва доставчиците да са разполагали с тях. Нито от събраните в хода на ревизионното производство, нито от доказателствата, приети в съдебното производство може да се направи извод, че доставчиците са разполагали със стоките, предмет на пряката доставка. Това не се установява от представените от тях счетоводни документи. Възможност да изпълнят предмета на доставката преките доставчици нямат, включително и чрез посочените от тях предходни доставчици. Не се доказва място на съхранение на стоките, място на предаване, транспорт. Предметът на доставките по различните фактури е сходен, не е ясно защо доставчиците са различни, при условие, че част от преките доставчици са предходни на друга част от издателите на фактурите. Съвкупно преценени доказателствата сочат на издаване на фактури за счетоводни цели и данъчно предимство от доставчици, които реално не са доставили стоките. Вещото лице и приетите с експертизата писмени доказателства не установяват съответствие между получените стоки и

последващите доставки, като не може да се направи обвързване по счетоводни данни с вида и бройката на артикулите, изписвани стойностно в края на всеки месец. Жалбоподателят безспорно е осъществявал продажба по интернет на стоки като вписаните във фактурите. Не може да се докаже обаче, че тези стоки са били доставени от издателите на фактурите, а не от други стопански субекти. Доказателство за това е и обстоятелството, че издателите на фактурите са начислявали ДДС и след непогасяване на декларираните задължения са деригистрирани по ЗДДС по инициатива на органите по приходите. Издадените фактури не обективират реално осъществени облагаеми доставки, поради което не са основание за признаване на право на приспадане на данъчен кредит.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на правния спор и разпоредбата на чл. 161, ал.1 от ДОПК, на ответника се дължат разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 1486 лева, определено върху материалния интерес, по реда на чл. 8, ал.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място],[жк] [жилищен адрес] офиси 3 – 13, представлявано от управителя Г. Х. срещу Ревизионен акт № Р – 22221519000209 – 091 – 001/11.11.2019г., издаден от В. В. В., орган възложил ревизията и Г. С. Б., ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 143/27.01.2020г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С. и са установени задължения на жалбоподателя по ЗДДС в размер на 27 388.44 лева главница и 4485.79 лева лихви за данъчни периоди месец август 2017г., месец октомври 2017г., месец декември 2017г., месец юли 2018г.и месец август 2018г. в резултат от отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] с адрес [населено място],[жк] [жилищен адрес] офиси 3 – 13, представлявано от управителя Г. Х. да заплати на Национална агенция за приходите – дирекция „ОДОП“ да заплати сума в размер на 1486 (хиляда четиристотин осемдесет и шест) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Съдебното решение подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: